

نظارت بر بانک‌ها در نظام بانکی جمهوری اسلامی ایران

اکبر پیروفر

مقدمه

نظارت بر عملیات بانک‌ها اگر واقعی و جدی باشد، هم از اتلاف منابع جلوگیری می‌کند و هم ریشه فساد اداری و مالی را می‌خشکاند. با عنایت به اصل ۴۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران که بانکداری را در بخش دولتی قرار داده و تصریح به این دارد که بانکداری نیز به صورت مالکیت عمومی و در اختیار دولت است از یک طرف، و با عنایت به بند ۸ ماده ۲ قانون عملیات بانکی بدون ربا که جذب وجوه مردم را به صورت حساب‌های جاری و پس انداز و سرمایه‌گذاری نیز جزو وظایف نظام بانکی شمرده است، مضافاً اینکه، مطابق تبصره بند "ب" ماده ۳ قانون مذکور و ماده ۹ آیین‌نامه فصل سوم، سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار به وکالت از سپرده‌گذاران به صورت اعطای تسهیلات مورد استفاده قرار می‌گیرند و به موجب ماده ۱۱ همان آیین‌نامه، بانک‌ها در تامین منابع لازم جهت تسهیلات اعطایی عملیات موضوع ماده ۹، اولویت را به منابع سپرده‌گذار خواهند داد، از طرف دیگر، ضرورت حفظ و صیانت از اموال عمومی و سپرده‌های اشخاص کاملاً احساس می‌شود. حصول و تحقق این امر مستلزم این است که عملکرد سیستم بانکی کشور، با الهام گرفتن از مقررات یاد شده، به گونه‌ای باشد که حقوق عمومی و حقوق سپرده‌گذاران کاملاً حفظ شود. و این بدست نمی‌آید مگر این که ساختار اداری بانک‌ها عاری از اشکال و ایراد باشد. در نتیجه، عملیات نظام بانکی مثل هر سازمان دیگر که با حقوق عمومی مرتبط باشد، نیاز به نظارت دارد. در این نوشته به تشریح و توضیح این موضوع می‌پردازیم.

بخش اول - موقعیت نظام بانکی کشور از نظر مقررات حاکم

۱- از ماده ۱ قانون ملی شدن بانک‌ها، مصوب سال ۱۳۵۸: برای حفظ حقوق و

سرمایه‌های ملی و بکار انداختن چرخ‌های تولیدی کشور و تضمین سپرده‌ها و پس اندازهای مردم در بانک‌ها، ضمن قبول اصل مالکیت مشروع و با توجه به ... از تاریخ تصویب این قانون، کلیه بانک‌ها ملی می‌گردد و دولت مکلف است بلافاصله نسبت به تعیین مدیران بانک‌ها اقدام نماید.

۲- از اصل ۴۴ قانون اساسی: نظام اقتصادی جمهوری اسلامی ایران بر پایه سه بخش دولتی و تعاونی و خصوصی با برنامه ریزی منظم و صحیح استوار است. بخش دولتی شامل کلیه صنایع بزرگ، صنایع مادر... بانکداری و بیمه و ... مانند اینهاست که به صورت مالکیت عمومی و در اختیار دولت است.

● تعلق سرمایه بانک‌ها به دولت و وجود سپرده‌های اشخاص نزد بانک‌ها، ایجاب می‌کند که ساختار اداری و سازمانی بانک‌ها به شکلی بسازند که حقوق دولت و سپرده‌گذاران در بانک حفظ شود.

۳- لایحه قانونی اداره امور بانک‌ها و متمم آن، مصوب سال ۱۳۵۸

۴- قانون عملیات بانکی بدون ربا، مصوب سال ۱۳۶۲

۵- قانون پولی و بانکی کشور، مصوب سال ۱۳۵۱

در حال حاضر، قوانین ذکر شده در بالا قوانین عمده و اصلی ناظر و حاکم بر سیستم بانکی کشور می‌باشند و موقعیت نظام بانکی کشور را می‌بایست از مجموع قوانین یاد شده بدست آورد. همانطور که در مقدمه هم اشاره شد، به صراحت اصل ۴۴ قانون اساسی، بانکداری در بخش دولتی قرار دارد و بر طبق اساسنامه، سرمایه بانک‌ها متعلق به دولت است. از طرف دیگر، بانک‌ها به استناد بند ۸ ماده ۲

قانون عملیات بانکی بدون ربا می‌توانند حساب‌های جاری و پس‌انداز و سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار برای مردم باز کنند و وجوه مشتریان را جمع‌آوری کنند. پس، تعلق سرمایه بانک‌ها به دولت از یک طرف، و وجود سپرده‌های اشخاص نزد بانک‌ها از طرف دیگر، ایجاب می‌کند که ساختار اداری و سازمان بانک‌ها به شکلی باشد که حقوق دولت و سپرده‌گذاران در بانک حفظ بشود.

برای تأمین این منظور، یک روش نظارتی بر اعمال و عملکرد بانک‌ها لازم است. این نظارت را می‌توان به دو نوع "درون سازمانی" و "برون سازمانی" تقسیم کرد.

الف - نظارت درون سازمانی یا داخلی:

هر بانکی، در سازمان خود- چه در اداره مرکزی و چه در سرپرستی‌ها- بخش بازرسی و نظارت دارد. برای فعال کردن این سیستم نظارتی، نکات زیر می‌بایست مورد توجه و عمل هر بانک قرار بگیرند:

۱- پرسنل این بخش را می‌بایست اشخاصی تشکیل دهند که دارای سابقه کار و تجربه در عملیات و معاملات بانکی بوده و حداقل ۱۵ سال در قسمت‌های مختلف شعبه بانک کار کرده باشند.

۲- افراد مطلع و بی‌طرف و بی‌غرض باشند.

۳- بازرسی و نظارت ادواری در مورد عملکرد و شعبه‌های بانک اعمال شود، یعنی فرماً حداقل در هر شش ماه یا یک سال شعبه بازرسی بشود و اشتباه‌ها و انحراف‌های متصدیان کار گوشزد شود تا از بروز موارد مشابه جلوگیری به عمل آید.

۴- آنچه مهم است، پیش‌گیری از وقوع انحراف و اشتباه یا احیاناً خلاف می‌باشد، یعنی سیستم بازرسی و نظارت باید به نحوی باشد که از وقوع اعمال مغایر با مقررات بانکی جلوگیری شود، نه اینکه بازرسی بعد از وقوع عمل، وارد

صورتی که مسایلی که نیاز به نظارت و رسیدگی دارند، موضوع‌های حساس و مهمی می‌باشند.

بخش دوم - امور مستلزم نظارت

در این بخش، به قسمتی از امور بانک‌ها که از نظر مصالح بانک و سپرده‌گذاران حایز اهمیت می‌باشند و نظارت و رسیدگی به آنها ضروری بنظر می‌رسد، اشاره می‌کند:

الف - توزیع اعتبارات و تسهیلات بانک و وثایق آنها: به موجب ماده ۶ آیین نامه فصل دوم قانون عملیات بانکی بدون ربا، در اعطای تسهیلات بانکی مقرر شده است که: "اعطای تسهیلات عنداللزوم به تشخیص بانک، منوط به اخذ تأمین کافی برای حفظ منافع بانک و حسن اجرای قراردادهای مربوط می‌باشد."

از این ماده دو مطلب بدست می‌آید: اول اینکه، در امر تسهیلات، تشخیص اعطا یا عدم اعطای آن با بانک است، به این معنی که بانک ملزم نیست که به هر متقاضی تسهیلات بدهد. نکته دوم که خیلی مهم می‌باشد، اخذ تأمین کافی است، به این معنی که در اعطای تسهیلات، وثیقه یا تضمین یا پشتوانه کافی می‌بایست از مشتری گرفته شود تا در صورت عدم بازپرداخت تسهیلات از سوی مشتری، بانک بتواند از محل وثیقه و تأمین مأخوذه حقوق خود را استیفا نماید. این، مهمترین مساله در دادن تسهیلات به مشتری است که می‌توان گفت توجه و دقت کافی به این امر نمی‌شود و مشکل عمده سیستم بانکی در عدم برگشت منابع بانک نبودن تأمین کافی است. آیین نامه نوع تأمین را مشخص نمی‌کند، ولی به کافی بودن آن اصرار ورزیده است. علاوه بر این، در دستورالعمل‌های شورای پول و اعتبار هم بر اخذ تأمین تأکید شده است.

ب - مطالبات معوق بانک: وقتی که تسهیلات اعطایی به یک مشتری در سررسید بازپرداخت نمیشود، بانک آنرا به سر فصل حساب مطالبات معوق انتقال می‌دهد. ضمناً اقدامات قضایی یا اجرایی برای وصول طلب آغاز می‌شود. این مطالبات مدت معقولی در آن حساب می‌مانند و چنانچه به هر علتی وصول نشد، دو حالت وجود دارد: یکی، حالت مشکوک‌الوصول است که در بازپرداخت آن شک و تردیدی بوجود می‌آید. حالت بعدی، زمانی است که بانک امیدی به وصول آن ندارد و طلب، وصول نشدنی یا لاوصول تلقی میشود و نهایتاً می‌بایست به زیان بانک منظور شود. چرا

به نظر نرسیده است. ماده ۲۶ قانون عملیات بانکی بدون ربا حاکی از این است که پس از تصویب این قانون، کلیه قوانین و مقررات مغایر لغو و اختیارات و وظایف مذکور در قانون پولی و بانکی و لایحه قانونی اداره امور بانک‌ها و متمم آن، که در این قانون به مراجع ذیصلاح

● عدم حاکمیت قانون پولی و بانکی بر بانک‌های دولتی فعلی؛ خلاء قانونی ایجاد می‌کند.

دیگری سپرده شده است، از مراجع قبلی سلب می‌شود. اما قانون ناسخ اختیارات بانک مرکزی ناشی از قانون پولی و بانکی بنظر نرسیده است، گو اینکه می‌توان گفت که منظور قانونگذار در سال ۱۳۵۱ بانک‌های خصوصی بوده‌اند که می‌بایست به صورت شرکت سهامی عام باشند و در حال حاضر، بانک غیر دولتی - آنها هم به صورت شرکت سهامی عام - وجود ندارد. چنین تصویری، یعنی عدم حاکمیت قانون پولی و بانکی بر بانک‌های دولتی فعلی، خلاء قانونی ایجاد می‌کند. از طرف دیگر، حکم عام قانون پولی و بانکی در امر نظارت و اعمال اختیارات در مورد بانک‌ها را ناگزیر می‌بایست درباره بانک‌های موجود نافذ دانست.

در هر حال، آنچه در امر نظارت و مداخله بانک مرکزی درباره سایر بانک‌ها مطرح شده است، مسایلی هستند که به آنها اشاره شد و اختیارات بانک مرکزی فراتر از آنها نمی‌تواند باشد. به عبارت دیگر، اختیارات بانک مرکزی فقط در محدوده قانون پولی و بانکی و آیین‌نامه‌های مربوط می‌باشد. آن چه هم در بند ۱۰ ماده ۱۴ اشاره شده و عبارت است از

● در حال حاضر، مشکل عمده سیستم بانکی در زمینه عدم برگشت منابع بانک، موضوع نبودن تأمین کافی است.

رسیدگی به عملیات و حساب‌ها و اسناد و مدارک بانک‌ها و اخذ هرگونه اطلاعات و آمار از بانک‌ها، در محدوده امور عادی و معمولی هر بانک می‌باشد که بیشتر جنبه بانکی دارد. برای اموری خارج از این محدوده، بانک مرکزی اختیار تصمیم‌گیری و اعمال قدرت ندارد، در

کار بشود، در حالیکه معمولاً وقتی که اتفاقی رخ میدهد، بازرسی و نظارت وارد عمل می‌شوند.

ب - نظارت برون سازمانی یا خارجی: قانون پولی و بانکی کشور وظایفی را بر عهده بانک مرکزی جمهوری اسلامی قرار داده است که ذیلاً به آنها اشاره میشود:

۱- بر طبق بند "ب" ماده ۱۱ فصل دوم قانون مذکور، نظارت بر بانک‌ها و موسسات اعتباری، طبق مقررات این قانون، در ردیف وظایف و اختیارات بانک مرکزی است، یعنی هم وظیفه است و هم از اختیارات بانک مرکزی است.

۲- بر طبق بند ۱۰ ماده ۱۴ همان قانون، رسیدگی به عملیات و حساب‌ها و اسناد و مدارک بانک‌ها و اخذ هرگونه اطلاعات و آمار از بانک‌ها، با توجه به لزوم حفظ اسرار حرفه‌ای، از جمله مواردی است که به موجب ماده ۱۴ بانک مرکزی می‌تواند در حسن اجرای نظام پولی کشور در امور پولی و بانکی دخالت کند.

۳- بر طبق ماده ۳۷، بانک‌ها مکلفند مقررات این قانون و آیین‌نامه‌های متکی بر آن و دستورهای بانک مرکزی را که به موجب این قانون یا آیین‌نامه‌های متکی بر آن صادر میشود و همچنین، مقررات اساسنامه مصوب خود را رعایت کنند.

۴- ماده ۴۴ قانون پولی و بانکی حاکی از این است که تخلف از سایر مقررات این قانون و آیین‌نامه‌های آن و دستورات بانک مرکزی که به موجب این قانون یا آیین‌نامه‌های آن صادر میشود، موجب مجازات‌های انتظامی است. مرجع رسیدگی، هیأت انتظامی بانک‌هاست که بر حسب اصلاحیه مورخ ۵۹/۱۲/۱۸ مرکب از اشخاص زیر می‌باشد: نماینده دادستان کل، یک نفر از اعضای شورای پول و اعتبار به انتخاب شورا و یک نفر از اعضای شورای عالی بانک‌ها به انتخاب شورای عالی بانک‌ها، دبیر کل بانک هم سمت دادستان هیأت را خواهد داشت.

این ماده، آیین‌نامه‌ای دارد، منتهی در عین حال که پس از ملی شدن بانک‌ها و استقرار بانکداری در بخش دولتی (اصل ۴۴) اصلاحی در تاریخ ۵۹/۱۲/۱۸ صورت پذیرفته است، به این معنی که بانک‌های دولتی مشمول مقررات مذکور شناخته شده‌اند، لکن ماده ۴۴ متروک است و عمل نمی‌شود.

با عنایت به قانون اداره امور بانک‌ها و قانون عملیات بانکی بدون ربا، مقرراتی که اختیارات مذکور را از این بانک سلب کرده باشد،

تسهیلات اعطایی بازپرداخت نشده است؟ عامل یا عوامل موجه یا غیر موجه ممکن است وجود داشته باشند. عوامل موجه را می‌توان گفت که قابل پیش‌بینی یا پیش‌گیری از طرف بانک نبوده‌اند و بانک دقت لازم را در اعطای تسهیلات اعمال کرده است. اما عوامل غیر موجه می‌تواند ناشی از عملکرد خود بانک باشد که نتوانسته است به طلب خود برسد. این عوامل قابل رسیدگی و نظارت هستند. به طور کلی، به جهات و علل معوق شدن مطالبات بانک می‌بایست توجه و دقت شود و ریشه‌یابی گردد.

پ - املاک خریداری و استیجاری: بانک برای توسعه شبکه بانکی نیاز به ملک دارد و املاک مورد نیاز را از دو طریق تأمین می‌نماید: یکی، خرید و دیگری اجاره کردن ملک. در هر دو حالت می‌بایست منافع بانک مورد نظر باشد. در خرید، می‌بایست ملک شش دانگ و ثبت شده بوده و دارای سند مالکیت باشد تا معارضی نداشته باشد و به قیمت عادلانه روز هم خریداری شود. عدول از این ضابطه و عنوان کردن مطالبی از قبیل موقعیت و مرغوب بودن ملک و غیره، قابل توجیه و قابل قبول نمی‌تواند باشد.

در املاک استیجاری هم می‌بایست مالکیت موجر یا موجران نسبت به شش‌دانگ ملک تثبیت شده بوده و هرگاه سرقفلی هم پرداخت می‌شود، میزان آن مطابق مظنه روز باشد. در هر حال، رعایت مقررات آیین نامه معاملات بانک، مصوب مجمع عمومی بانک‌ها الزامی است.

ت - معاملات تدارکاتی بانک: بانک برای رفع نیاز ابواب جمعی خود اشیاء و لوازمی را می‌خرد. ضوابط خرید را آیین نامه معاملات بانک مشخص و تعیین کرده است که رعایت آن الزامی است. این خریدها رقم قابل توجهی از هزینه‌های بانک را تشکیل می‌دهند. توجه و دقت به مصالح بانک و احتراز از خریدهای غیر ضروری و استفاده کامل و طولانی از اثاث بانک می‌بایست وظیفه و تکلیف هر بانک باشد. از لوازم قابل تعمیر می‌بایست به جای خریدن آن تا حد امکان استفاده کرد و آن‌ها را به انبار اشیاء و لوازم غیر قابل استفاده و اسقاطی و فرسوده تحویل نداد.

ث - هزینه‌های بانک: اقلام عمده هزینه‌های یک بانک را می‌توان به شرح زیر عنوان کرد:

۱- حقوق و مزایا و فوق العاده‌ها و حق جذب و غیره پرسنل بانک.

۲- هزینه‌های آب و برق و تلفن و گاز.
۳- نوشت افزار و مطبوعات (فرم‌های چاپی بانک و امثال آن).

۴- اثاث و لوازم مصرف شدنی، یعنی اشیاء و اموالی که بدون پلاک هستند.

۵- هزینه‌های خودروهای بانک که بعضی از مسوولان بانک مستمراً استفاده می‌کنند، از قبیل هزینه تعمیرات و بهای لوازم یدکی و غیره.

۶- حق بیمه اموال بانک.

۷- مال الاجاره محل‌های استیجاری بانک. در مورد بندهای ۲ و ۳ و ۴ می‌بایست به

رعایت صرفه‌جویی تاکید شود. استفاده از تلفن‌های خط مستقیم مستلزم برقراری محدودیت است - جلوگیری از اتلاف لوازم و اشیاء بدون پلاک - استفاده از خودروهای گران‌قیمت بانک هزینه‌زا می‌باشد. برقراری محدودیت استفاده و اعمال نظارت، موثر در کاهش هزینه‌های بانک خواهد بود. مدیریت امور یکی از مشاغلی است که در آیین نامه استخدامی مشترک بانک‌ها پیش‌بینی شده است. این سمت، سمتی است بین رییس اداره کل و

● نظارت بر بانک‌ها و مؤسسات اعتباری، هم از وظایف و هم از اختیارات بانک مرکزی است.

عضو هیأت مدیره بانک. این پست برای اولین بار در نظام بانکداری سابق در بانک مرکزی برقرار شد. چند اداره کل یا سرپرستی زیر نظر مدیر امور قرار می‌گیرد. مدیر امور هرگاه با قبول مسوولیت اختیار تصمیم‌گیری را داشته باشد، به نحوی که ارجاع تمام کارها به عضو هیأت مدیره جهت تصمیم‌گیری ضرورت پیدا نکند، می‌توان گفت که چون از حجم کار هیأت مدیره می‌کاهد و مאלاً موجب تسریع در انجام کار می‌شود، موثر در پیشرفت امور یک بانک خواهد بود، اما اگر به صورت پست تشریفاتی و بدون اختیارات تصمیم‌گیری و صرفاً برای راضی نگاه داشتن بعضی از پرسنل بانک باشد، غیر از این که هزینه‌ای برای بانک از قبیل دفتر و کادر آن و خودرو اختصاصی و غیره تحمیل نماید، خاصیت و اثر دیگری نمی‌تواند داشته باشد. در نتیجه، نیاز به نظارت دارد.

درباره مال الاجاره محل‌های استیجاری بانک، همچنین، سرقفلی قبلاً توضیح داده شده است. پرداخت‌های بدون ضابطه و قاعده و

من غیر حق موجب افزایش هزینه‌های بانک خواهد بود. به طور کلی، درباره هزینه‌های بانک اعمال صرفه‌جویی می‌بایست در مدنظر باشد و مورد نظارت قرار بگیرد.

ج - طرز رفتار و برخورد کارکنان بانک با ارباب رجوع: اصلی که با تأسف می‌توان گفت که مورد توجه نیست، طرز رفتار و برخورد کارکنان بانک با مشتریان می‌باشد. بانک بر خلاف سایر سازمان‌های دولتی، نیاز به جلب و جذب مشتری دارد. به همین سبب، کارکنان بانک که تماس مستقیم و رو در رو با ارباب رجوع دارند، نقش مهمی را در این مورد ایفا می‌کنند. رفتار مودبانه و توأم با نزاکت باعث جلب مشتری است و خلاف آن، موجب بدبینی اشخاص به سیستم بانکی است. یک شعار افراطی در قدیم وجود داشت که می‌گفت "حق، همیشه با مشتری است." حد وسط را هم که بگیریم، کارمند بانک موظف به خوش رفتاری با مشتری است. البته طرف مقابل هم حق بی‌احترامی به پرسنل بانک را ندارد. اگر شکایتی هم به هر عنوان داشته باشد، با قسمت مربوط در بانک می‌تواند مطرح کند و بانک هم موظف به رسیدگی است. ایجاد نارضایتی در ارباب رجوع یا انجام ندادن یا تأخیر در انجام امور قانونی آنها و بدون دلیل، یکی از تخلفات اداری است که در قانون مربوط پیش‌بینی شده است (بند ۳ ماده ۸ قانون رسیدگی به تخلفات اداری). با عنایت به مراتب بالا، نظارت بر طرز رفتار کارکنان بانک‌ها در پیشرفت امور بانک موثر خواهد بود.

ج - صنایع وابسته به بانک‌ها: در سال‌های ۱۳۵۸ و ۱۳۵۹ قانون حفاظت و توسعه صنایع ایران به تصویب رسیده است که به موجب بند "ج" ماده ۱ قانون سال ۱۳۵۸ کارخانجات و موسساتی که وام‌های قابل توجه برای احداث یا توسعه از بانک‌ها دریافت داشته‌اند، در صورتی که کل بدهی آنها از دارایی خالص آنها بالاتر باشد، متعلق به دولت است و بقیه بدهی ایشان به عنوان طلب دولت و مردم - به هر صورت که مقتضی باشد - وصول خواهد شد. در صورتی که دارایی این واحدها بیشتر از مطالبات بانک‌ها و مردم باشد، دولت به سمت مالک بانک‌ها، نسبت به مطالبات خود و مردم در مالکیت آن واحد سهم شود.

ماده ۳ قانون سال ۱۳۵۹ هم مقرر کرد: "بانک‌ها با رعایت تبصره ذیل این ماده موظفند پس از تعیین ارزش سهام موسسات مشمول قانون حفاظت موسسات تحت مدیریت یا

نظارت دولت (طبق بند ۱) این قانون معادل کل طلب خویش از موسسات مذکور، در این گونه موسسات از طریق افزایش سرمایه مشارکت نمایند.

با این ترتیب، بانک‌های تجاری ناخواسته و ناخودآگاه وارد صنعت و تولید کشور شدند، در حالی که کادر متخصص و وارد در این رشته را نداشتند. صنایع مذکور در حال حاضر به کارخانه تحت پوشش بانک یا وابسته به بانک معروف شده‌اند. در سال ۱۳۷۳ قانونی به تصویب رسید که به موجب ماده ۱ آن، بانک‌ها نیز موظف شدند به هنگام واگذاری سهام شرکت‌ها و کارخانجات، اولویت را به ایتارگران و رزمندگان و بسیجیان بدهند. الزام بانک‌ها به واگذاری سهام خود از این قانون استنباط نمی‌شود. به موجب بخشنامه شماره ۶۱۳۹ مورخ ۱۳۷۵/۸/۸ بانک مرکزی، مستنداً به نظریه شورای نگهبان، قانون مذکور شامل سهامی که متعلق به مردم بوده و به وکالت از آنها در اختیار بانک است، نمی‌شود. این نظریه شورای نگهبان در مقام اظهار نظر نسبت به قانون مصوب سال ۱۳۷۳ اعلام شده‌است که با بیان مطلب فوق، قانون مورد

بحث را خلاف موازین شرع و قانون اساسی نشناخته‌اند. در هر حال، نکاتی که نیاز به بررسی و نظارت دارد، این است که:

۱- آیا بانک تجاری کادر مجهز فنی و متخصص برای اداره و بهره‌برداری از کارخانه را دارد یا نه؟

۲- شرکت سودآور می‌باشد یا خیر؟ به نظر می‌رسد که در صورت منفی بودن پاسخ هر دو پرسش، تداوم مالکیت بانک به بخشی از سهام این قبیل شرکت‌ها مصلحت نخواهد بود و چاره‌اندیشی اساسی و فوری ضرورت دارد. زیان دمی این شرکت‌ها اثر منفی در ترازنامه خود بانک دارد.

روزنامه اطلاعات در شماره ۲۰۵۷۳ مورخ ۷۴/۶/۲۰ نوشت: با توجه به سیاست‌های جدید دولت مبنی بر واگذاری حداقل یک هزار میلیارد از دارایی‌های شبکه بانکی کشور به مردم تا پایان امسال، بیش از ۶۰۰ شرکت تحت پوشش ۷ بانک تجاری و تخصصی از طریق بورس، مزایده و مذاکره واگذار می‌شود. ضمناً آمار شرکت‌های تحت پوشش سیستم بانکی را به این شرح منتشر کرد: بانک صنعت و معدن ۸۳ شرکت-

بانک سپه ۲۶۶ شرکت- بانک صادرات ایران ۲۴ شرکت- بانک تجارت ۶۳ شرکت- بانک ملی ایران ۱۰۱ شرکت- بانک کشاورزی ۱۲ شرکت- بانک مسکن ۴۹ شرکت که به صورت مستقیم سهامدار بوده و اکثر آنها در سرمایه‌گذاری مشارکت داشته‌اند.

در آمار مزبور تعداد شرکت‌های تحت پوشش بانک‌های ملت و رفاه کارگران و توسعه صادرات ذکر نشده‌است. ضمناً اضافه شده که کارشناسان امور اقتصادی اعتقاد دارند که با واگذاری این شرکت‌ها به مردم، گام بررگی در جهت جذب نقدینگی سرگردان جامعه که هم‌اکنون بزرگترین معضل اقتصادی کشور است، برداشته می‌شود. گرفتن آماری از بانک‌ها مشخص خواهد کرد که آیا این برنامه اجرا شده‌است یا نه؟ و اگر نشده، دلیل و علت آن چه بوده است؟

تأکید می‌کند که مسأله واحدهای تحت پوشش سیستم بانکی کشور می‌بایست جدی گرفته شود و کارشناسان ذیصلاح آن چه را که مصلحت بانک‌ها در آن است، فوری ارایه نمایند. ادامه دارد

کیفیت بالا در بازرسی کالا

Intertek Testing Services

The world's largest product and commodities testing organization

با حضور در ۵ قاره جهان با مجوز مؤسسه استاندارد و بانک مرکزی سالهاست که واردات و صادرات ایران را بازدید می‌کند

هرگز فراموش نمی‌کنیم شما حق انتخاب دارید

تلفن: ۸-۸۸۲۴۷۹۷ فکس: ۸۸۲۶۵۲۸

ITSIran@mail.dcl.co.ir

